

Sygn. akt III CSK 45/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa „B.” sp.j. w K.
przeciwko Z.K. i Przedsiębiorstwu Usługowo-Handlowo-Produkcyjnemu "W." sp. z
o.o. w W. w upadłości
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Przedsiębiorstwa Usługowo-
Handlowo-Produkcyjnego "W." sp. z o.o. w W. w upadłości
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego PUHP „W.” sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 14 września 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia przysługującego od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i jej funkcji, zadaniem tak zwanego „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany, będący generalnym wykonawcą umowy o roboty budowlane zawartej z niewystępującym w sprawę inwestorem- Powiatem B., powołał się na przyczyny kasacyjne unormowane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przedstawione we wniosku istotne zagadnienia prawne dotyczą wykładni art. 647¹ k.c. w brzmieniu sprzed zmiany tego przepisu, obowiązującej od dnia 1 czerwca 2017 r., dokonanej ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz.U. z 2017 r., poz. 933), a mianowicie sposobu wyrażania przez inwestora i generalnego wykonawcę zgody na zawarcie umowy o roboty

budowlane z podwykonawcą, przesłanek odpowiedzialności solidarnej inwestora i generalnego wykonawcy za wynagrodzenie należne podwykonawcy oraz kwestii związanych z następczym zaakceptowaniem wynagrodzenia należnego dalszemu podwykonawcy już po zrealizowaniu przez niego robót objętych umową podwykonawczą.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.). Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym ze względu na jego związek z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego orzeczenia oraz podstawami kasacyjnymi. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazujący zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych - zróżnicowanych albo sprzecznych - orzeczeń albo decyzji procesowych. Nie może być mowy o rozbieżności w orzecznictwie, gdy wprawdzie w pewnej fazie stosowania jakiegoś przepisu przez sądy, a zwłaszcza przez Sąd Najwyższy, doszło do

rozchwiania wykładni albo wyraźnych różnic jurysdykcyjnych znajdujących wyraz w odmiennych rozstrzygnięciach, jednak następnie - po wyjaśnieniu występujących kontrowersji i uzgodnieniu stanowisk - ugruntowany został pogląd, który uzyskał przewagę i ukształtował wykładnię oraz oparte na niej orzecznictwo, niewykazujące już później odchyłeń (por. uzasadnienie postanowienia składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14, OSNC 2014, nr 12, poz. 124).

Obie przytoczone przez skarżącego przyczyny kasacyjne dotyczą wykładni i stosowania art. 647¹ k.c. w poprzednim brzmieniu; nie mają jednak charakteru nowości i są przedmiotem licznych orzeczeń, w których Sąd Najwyższy rozstrzygnął już wątpliwości prawne podnoszone we wniosku skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. wyroki z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, niepubl, z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 371/14, niepubl. oraz z dnia 27 lutego 2019 r., II CSK 29/18, niepubl.). Skarżący przytoczył w skardze te orzeczenia, stąd nie ma konieczności ani racjonalnej potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat, zwłaszcza, że Sąd drugiej instancji osadził rozważania prawne dotyczące wykładni przytoczonego przepisu na zaaprobowanych ustaleniach faktycznych Sądu pierwszej instancji i odniósł się do wszystkich okoliczności niniejszej sprawy. Ustalenia te wiążą Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu wniosku o przyjęcie skargi.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.